

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος Τρίτος

Συνδρομὴ ἑτησίαι: Ἐν Ἑλλάδι: φρ. 10, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20 — Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου ἐκάστου ἔτους καὶ εἶνε ἑτησίαι — Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως: Ὁδὸς Σταδίου, 6.

6 Φεβρουαρίου 1877

Ὁ εἰκοσαετὴς συγγραφεὺς τῆς παρούσης διηγήσεως, ἐπισκεφθεὶς μετὰ τοῦ δουκὸς τοῦ Παντιέβρ, υἱοῦ τοῦ πρίγκηπος Ζοανβίλ τοῦ ἐξ Ἀβρηντίας, καὶ μετὰ τοῦ ὑποπλοιάρχου Φεβάλ πολλὰ μέρη τῆς γῆς ἐκ τῶν ἡττον γνωστών, ἐξέδοτο εἰς φῶς μετὰ δύο ἔτη τὰς ἐντυπώσεις καὶ παρατηρήσεις ὅσας ἔγραψε καθ' ἐσπέραν χάριν, ὡς λέγει, τῶν γονέων αὐτοῦ. Φαίνεται δὲ ὅτι τὸ πόνημα θεωρήθη ἄξιον λόγου, διότι ἢ μὲν γαλλικὴ Ἀκαδημία ἔστεφεν αὐτὸ, ἀνατυπώσας δὲ ἐγένοντο οὐκ ὀλίγαι. Τοιοῦτο δὲ ὄν αὐτὸ καὶ γεγραμμένον μετὰ χάριτος, ἐνομίσαμεν καλὸν ν' ἀνακοινώσωμεν καὶ ἡμεῖς εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς Ἑστίας. Σημειωτέον δὲ ὅτι ὁ συγγραφεὺς ἀνεχώρησεν ἐξ Ἀγγλίας τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1866 ἔτους ἐπὶ πλοίου Ἰσιποφρού καλουμένου Ὁ μὲρ Πασσὰς, καὶ ὅτι διηγείται τὰ τοῦ περιήλου ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἀποδημίας.

Σ. τ. Δ.

ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ

ΕΚΤΟΥ ΠΕΡΗΛΟΥ ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ ΒΑΒΟΥΑΡ

Α΄

Τὰ κατὰ τὸν μέχρις Αὐστραλίας διάπλουον.

Ἐν τῇ πελάγει, ἐκ τοῦ Αὐστραλικού Ὠκεανοῦ, τῇ 5 Ἰουλίου 1866.

Τρεῖς μῆνες σχεδὸν εἶναι σήμερον ἀφ' οὗ ἀντηλλάξαμεν μετὰ τῶν φίλων καὶ συγγενῶν ἡμῶν τὰς τελευταίας προσαγορεύσεις: τρεῖς δὲ ἢ τέσσαρες ἡμέραι χρειάζονται μέχρις Αὐστραλίας, ὅτε θὰ διηγηθῶ ἐν συνόψει τὰ τῆς μικρᾶς ἡμῶν θαλασσοπλοίας.

Καὶ κατὰ μὲν τὰς πρώτας εἴκοσιν ἡμέρας ἐπαλαίσαμεν ἀδιακόπως πρὸς ἐναντίους ἀνέμους, διότι μόλις εἰσῆλθομεν εἰς τὸν Βρετανικὸν πορθμὸν καὶ δυνατὸς ἄνεμος μεσημβρινοδυτικὸς ἐτάραξε τὴν θάλασσαν καὶ ἐβίασεν ἡμᾶς νὰ λοξοδρομῶμεν ἀκαταπαύτως. Καθ' ἐκάστην πρῶτην τὰ παράλια τῆς Γαλλίας καὶ καθ' ἐκάστην ἐσπέραν τὰ φῶτα τῆς Ἀγγλίας ἦσαν ἔτι καταφανῆ. Περὶ τὰ τέλη τῆς ἐβδομάδος ὁ αἰγιαλὸς τῆς Βρετανίας ἐγένετο μικρὸν κατὰ μικρὸν ἄφαντος, ἡμεῖς δὲ ὠρμήσαμεν τολμηροὶ πρὸς τὸν Ἀτλαντικὸν Ὠκεανὸν, νῦν μὲν κυμαινόμενοι ἀπὸ τὴν ἐξωγκωμένην θάλασσαν, νῦν δὲ περιθάλπόμενοι ἀπὸ τὰ μακρὰ καὶ ἴσχυα κύματα.

Τὴν δὲ νύκτα τῆς 4^{ης} Μαΐου, ἐνῶ ἡ σελήνη ἐξακοντίζει ζωηρὸν τὸ φῶς αὐτῆς πρὸς τὴν μαινομένην θάλασσαν καὶ αἱ μεγάλαι σικαὶ τῶν πρὸς τὴν πρῦμναν ἰσίων ζωγραφοῦνται μαυρωπαὶ ἐπὶ τῶν πρὸς τὴν πρῶραν λευκῶν, τὸ πλοῖον σταματᾷ διὰ μιᾶς καὶ τὰ μεγάλα ἰστία του ἐξογκοῦνται ἐκ τοῦ ἀπέναντι μέρους ἀπὸ ἄνεμον πνεύσαντα ἀποτόμως καὶ διὰ μιᾶς. Ἐνῶ δὲ τὸ ἀπροσδόκητον τοῦτο συμβῆν καταταράττει ὅλους ἡμᾶς, ἡ δραστηριότης τοῦ ἐμπείρου πλοιάρχου ἔσωσε

τὸ πλοῖον. Εὐρισκόμεθα τότε πλησίον τῆς μαγευτικῆς Μιδέρας. Ζέφυρος γλυκὺς καὶ ὀμαλὸς ἐπνευσεν, οἱ ἀνήσυχτοι ἡμῶν ὀφθαλμοὶ ἀναζητοῦσι πρὸς τὸν ὀρίζοντα τὰς Καναρίας νήτους καὶ ἡ ὑπερνεφῆς κορυφὴ τῆς Τενερίφης ἐφάνη μεγαλοπρεπῆς.

Κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην ὁ σωρὸς τῆς ἀργυροειδοῦς χιόνος ἠκτινοβόλοι. Ὀλίγον δὲ κατ' ὀλίγον αἱ πορφυραὶ ἠκτίνες τοῦ ἡλίου ἔπαυσαν φωτοβολοῦσαι, ἀποχωρήσασαι ἀλληλοδιαδόχως καὶ συγκεντρωθεῖσαι εἰς τὴν χιονώδη κορυφὴν. Ὁ ἄνεμος τῆς ἐσπέρας διασκορπίσας τὰ νέφη ἔφερον αὐτὰ πρὸς ἡμᾶς ὡς ἐπουράνιον πέπλον, καὶ μετὰ μικρὸν ἐβυθίσθησαν ἐν μετὰ τὸ ἄλλο εἰς τὰ σκότη.

Τότε μετέβημεν εἰς τὴν θαυμασίην ζώνην τῶν ἐτησίων ἀνέμων ὅπου καὶ τρικυμία καὶ ἐναντίοι ἀνεμοὶ καὶ ἀνησυχίαι καὶ κίνδυνοι παρέρχονται. Τὸ πλοῖον ἔλαβε μορφήν πανηγύρεως: ἀνοίγεται ἡ σκηνὴ ἐπὶ τοῦ κητασρώματος καὶ ἐπειδὴ ἡ θερμοκρασία δὲν ὑπερβαίνει τὸν 28 βαθμὸν τοῦ ἐκαστομέτρου, μεταβάλλεται εἰς ἀληθὴ αἴθουσαν, εἰς τὴν ὁποίαν μεταφέρομεν ὅλα τὰ βιβλία καὶ τὰ μουσικὰ ὄργανά μας. Ἐν μέσῳ τῆς ἐρημίας τῆς θαλάσσης πᾶν νέον θέαμα ἔχει καὶ νέον θέλητρον. Ἰδοὺ πέριξ ἡμῶν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν κυμάτων μέγας ἀριθμὸς πλοιαρίων, τῶν ὁποίων τὰ μικρὰ ἰστία, προσβαλλόμενα ἀπὸ τὰς ἠκτίνες τοῦ ἡλίου, φαίνονται ὡς ἄλλη ἱρις, ὠθουμένη ἀπὸ τὸν ἄνεμον πρὸς τὸν ἀφρὸν τῆς θαλάσσης, καὶ τὸ πλοῖον ἡμῶν, προχωροῦν ταχέως, ταράττει τὰς μικρὰς αὐτῶν φάλαγγας.

Τῇ 4 Μαΐου ὑπερβαίνομεν τὸν τροπικὸν τοῦ Καρκίνου καὶ καθ' ἐσπέρας ἐπὶ τῆς θαλάσσης ἡ γραμμὴ τὴν ὁποίαν διαχαράττει ὡς λευκὸν μάρμαρον τὸ πλοῖον, φαίνεται καταλείπουσα ὀπισθεν αὐτῆς μυριάδας λαμποβολούντων ἀστέρων. Τὴν δὲ ἡμέραν ἰχθύες πετῶσιν ἐκτὸς τῆς θαλάσσης ὡς βέλη, ὅμοιοι πρὸς χελιδόνας πτερυγίζουσας χαμηλὰ περὶ τὸν ἀφρὸν, καὶ βυθίζονται αἶφνης ὡς βαρεῖς λίθοι: ἐνίοτε δὲ οἱ μικρότεροι, ἀνασκιρτώντες ὑψηλότερον, καταπίπτουσιν εἰς τὸ κατὰ σρωμα καὶ ἀντὶ νὰ βυθισθῶσιν εἰς τὴν θάλασσαν βυθίζονται εἰς τὸ βούτυρον καὶ τὸ τηγάνιον.

Ὅτε δὲ ἐπλησιάσαμεν εἰς τὸν ἰσημερινὸν ἠλπίζαμεν ὅτι θὰ πέσωμεν εἰς τὴν γαλήνην, τὴν διαχωρίζουσιν ἐν γένει τὰς ζώνας τῶν δύο ἐ-